

*„Ha kevés is az emberi szív lángja,
mégis ápoljuk a tüzet, hogy ne aludjék ki.
Ha kevés is az emberi szív ereje,
mégis cselekszik az ember,
jótettekbe öltözködik bele,
virraszt, hogy készen legyen arra,
aki egyedül képes Őt fölkészíteni,
késszé, méltóvá tenni a találkozásra,
a találkozásra, amely teljesen az Ő ajándéka lesz.
Ő jön el, Ő nyitja meg az eget,
Ő oszlatja szét az éjszaka árnyát,
és világosság lesz a világban.
A szívünkben Ő lesz a láng, az elolthatatlan,
Ő a mi Üdvösségünk, a kegyelem Istene.
Őt várjuk.”*

Advent első vasárnapja

Iz 63,16-19.64 1-7
1 Kor 1,3-9
Mk 13,33-37

A tekintet a messzibe réved, a messzi messziséget keresi.

Ködbe borult, nyirkos reggeleken
vajon elérkezik-e a figyelem a végtelenségig?

Megnyitja-e az ember szíve,
az emberszív ereje az eget,
hogyan lássa a vágyott tekintetet.

Hiszen Őt szeretné szemlélteni,
Őt szeretné megszólítani,
Őt megérinteni kinyújtott kézzel,
Őt atyának hívni, Őbenne bízni,
Őbenne biztonságot, erőt és életet nyerni.
Tudja az ember, hogy csak Tőle remélhet
halhatatlanságot.

Az élet, minden élet és minden öröm,
minden béke forrása Isten.

Te vagy a mi atyánk.
Téged szeretne látni a tekintet,
Téged érinteni,
a Te nevedet szólítani meg,
a Te fényedben, ó békesség Istene,
Ó teljesség ereje,
a Te fényedben hazaérni,
otthon lenni nálad.

De milyen messzi van, mennyi köd
függönye állja az ember útjait,
hogyan elérjen hozzád.
Mégis ködbe borult, rideg,
nyirkos éjjeleken,
sötét éjszakai életen,
az egek kapuja előtt állva zörget az ember.

Az advent nemcsak várakozás,
az advent igyekezet.

Az advent keresi a nyitott eget,
az advent a messzibe tekintő szemek,
a végtelenbe.

Kinyújtott kezek és hangot formáló ajak:
„Atyánk”, hogy Istent elérje az ember,
hogyan az Ő erejébe kapaszkodjon bele.

Az advent igyekezet.

Tudjuk azt, hogy nem hatol át
a mi tekintetünk a ködön, alig-alig dereng.

Tudjuk azt, hogy az eget megnyitani
képtelen az ember ereje.
Mégis minden erővel, éberén,
virrasztva és hűségesen,
minden igyekezettel siet
az ember az Isten elébe.
Tudjuk azt, hogy az Ő kegyelme az üdvösség.
Ő nyitja meg az eget,
és könyörögve kéri Őt a lélek, hogy jöjjön el.
Tudjuk azt, hogy Ő mossa meg a szívet,
fedhetetlenné Ő teszi a lelkünket,
hogyan előtte álljuk.
Ő jön el,
és az Ő hűsége teszi méltóvá találkozásra,
- akikhez eljött - a szívünket.
Mégsem csak várakozunk reá,
mégsem vagyunk tétlenek.

*Ha kevés is az emberi szív lángja,
mégis ápoljuk a tüzet, hogy ne aludjék ki.
Ha kevés is az emberi szív ereje,
mégis cselekszik az ember,
jótettekbe öltözködik bele,
virraszt, hogy készen legyen arra,
aki egyedül képes Őt fölkészíteni,
késszé, méltóvá tenni a találkozásra,
a találkozásra, amely teljesen az Ő ajándéka lesz.
Ő jön el, Ő nyitja meg az eget,
Ő oszlatja szét az éjszaka árnyát,
és világosság lesz a világban.
A szívünkben Ő lesz a láng, az elolthatatlan,
Ő a mi Üdvösségünk, a kegyelem Istene.
Őt várjuk.*

De úgy vágyakozunk rá,
hogy minden erőnket felemészti az igyekezet.
Úgy várakozunk reá,
hogy messzibe néz a tekintet,
útját nem állhatják távolságok
az emberi szív dobogásának.
Zörget a menny kapuján,
és már kinyílik az ajak,
már formálja a kimondhatatlan szent nevet,
a kicsinyek szíve kiáltja Hozzád:
Te vagy a mi Atyánk.
És itt vagy közel.
Tudjuk, hogy eljössz hozzánk,
tudjuk, hogy Te vagy az üdvösség,
tudjuk, hogy Te hűséges vagy.

Eljössz hozzánk, és nem váratlan órán érkezel,
hanem a Te jöttödre kész szolgák közé
toppansz be hirtelen,
mert mi tudjuk, hogy Te vagy a mi Atyánk.
És éberén virrasztunk,
úgy várakozunk rád,
hogy készen állunk.
Ámen.

2020. november 29.

Takács Gyula plébános atya